Вони дуже старі. Їхнє сонце не з нашої ери.
Його зморшки поткали стонадцять полків павуків.
І згорають на попіл Танасини, Горпини, Ликери –
Чорні птиці нудьги у скажених мартенах років.

Гей віків та віків прокопитило карі навали,
Їхні печі впилися — алкогольний вогонь затуха...
Вони ж десь позавчора може, мамонтів ще годували
З свого сивого рубчикового фартуха.

Їхня доля горбата столи їм щедротно накрила –
Рік гарматний підрубував вік моровий.
Журавлі їхню юність завдали собі тяжко на крила,
Десь розсипали в Африці в чорні голодні рови.

А вони ж нас чекають у якомусь тупому завзятті,
Ніби завше на нас недорід, недорід, недорід!
Їхні діти найкращі — цибаті, горбаті, рогаті,
Темні бевзі і генії — наш людський пересмиканий рід.

А коли між ракетами пройде батюшка передостанній,
Помахає кадилом у кратер затятих смертей –
Вони в трунах повстануть, щоб зітліти в німому чеканні
Та в землі виглядати своїх проклятущих дітей.

Вони дуже старі. Їхнє сонце не з нашої ери.
Його зморшки поткали стонадцять полків павуків.
І згорають на попіл Танасини, Горпини, Ликери –
Сиві птиці чекання в скажених мартенах років...